

ומקשינן לרב אושעיא: והא "היא בתוך ביתה ובתוך חצרה", קתני במשנתנו, ומשמע שצריכה לעמוד ליד הבית והחצר?!

ומתריצין: הכי קאמר התנא במשנה: והיא כמי שבתוך ביתה, והיא כמי שבתוך חצרה. שאינה צריכה לעמוד ממש ליד הבית והחצר אלא צריך שהבית והחצר יהיו משתמרים לדעתה [כלומר, על פי צויה], והרי זה כאילו היא בתוך ביתה וחצרה, דכיון דחצר משתמרת לדעתה, היא מתגרשת.

ובאה המשנה למעט בכגון שנתן הגט ביד העבד של האשה, שאף על פי שיד העבד נחשבת כיד וחצר של האשה, בכל זאת אינה מגורשת, הואיל והחצר הזאת אינה משתמרת לדעתה, אלא העבד משמר עצמו מדעתו.

והוינן בה: לימא, האם יש לנו לומר, כי כהא קמיפלגי עולא ורב אושעיא:

דמר, עולא סבר: חצר, משום ידה איתרבאי. הטעם שהאשה מתגרשת על ידי נתינת הגט בחצרה, הוא משום שחצר האדם נחשבת כידו. ולכן היא צריכה לעמוד סמוך לחצרה כמו יד האדם הסמוכה לו.

ומר, רב אושעיא סבר: חצר, משום שליחות איתרבאי, שדין קנין החצר נלמד מדין השליחות, והחצר היא כשלוחו של האדם, ולכן בעל החצר אינו צריך לעמוד ליד החצר, כפי שאינו צריך לעמוד ליד השליח. (22)

הדר אמר רבא, לאחר מכן חזר בו רבא מחילוק זה, ואמר: לא שנא ארוסה ולא שנא נשואה! גם אם היתה נשואה היתה קונה לגמרי את החדר, משום דגיטה וחצרה באין כאחד, ובשעת נתינת הגט היא כבר קונה את החצר.

ומקשינן: והא כבר אמרה רבא לפני כן את הכלל שגיטה וחצרה באין כאחד, ומדוע נתבייש תחילה מקושייתו של רב עיליש, ולא ענה לו שגיטה וידה באין כאחד?

ומתריצין: מעיקרא, כי אמרה רבא, אהאי מעשה אמרה:

דהיינו, מה שאמר רבא "גיטה וידה באים כאחד" על המעשה בשכיב מרע אמר זאת, אך אמר זאת לאחר שאלתו של רב עיליש.

ומה שהובא לעיל בסוגיא משמו של רבא שגיטה וחצרה באין כאחד, הוא מכח המעשה הזה.

שנינו במשנה: הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצרה הרי זו מגורשת.

אמר עולא: והוא, שעומדת בצד ביתה או בצד חצרה. רק כשהיא עומדת ליד הבית או החצר היא מגורשת.

רב אושעיא אמר: אפילו היא נמצאת בטבריא וחצרה בציפורי, או היא בציפורי וחצרה בטבריא מגורשת.

רבא, עד שלבסוף תירץ רבא שגיטה וחצרה באין כאחד. רשב"א.

22. כתב הרע"א, שלכאורה קשה, אף אם חצר

שביתה קנוי לבעלה לאכילת פירות, משום דהו סברי שמשנתנו מדברת בכותב לה דין ודברים אין לי בנכסייך, כדמוקי לעיל. אבל השכיב מרע לא עשה כן. ולכן הקשה רב עיליש ואיכסיף